

Nehéz is ezt elhinni. Különösen azok részéről, akiket ez a valóság nem elégt ki. A néhány »elszülött« részéről. Mi, milliónyi többiek, egyre könnyebben hisszük el a valóságot. Mert megtapintható, kézzelfogható.

Egyre kevesebben vannak, akik még nem eszméltek fel, akik még nem tudják elhinni a rettentő horderejű valóságot. Lehetséges, hogy éppen a mi időkben, a mi szemünk láttára történik meg a világtörténelem legnagyobb változása?! Lassan-lassan mindannyian fölébredünk. Megcsipkedjük karunkat, érezzük, hogy fáj: szóval ébren vagyunk. Nem az ezeréves álm folytatásáról, továbbálmodásáról van szó: Valóság mindez! Megjött a mesebeli herceg. Csipkerózsika felébredt. Örök életre, boldogságra.

A topolyai asszony már hiszi, tudja a nagy igazságot:

— *Az állam mi vagyunk!*



CSÉPE IMRE:

ÜLDÖZ AZ ÖSÜNK

Mint szilaj paraszt-bika futunk a tegnaptól a mába,
Új legelők virágos illata hív,
s megindulunk azős csordából kiválva.

Játékos kedvvel cikázunk előre,
nyomunkban az ispán-tegnapok pulija csahol,
végtelen mezőkön a napba nézünk,
s világot szarvunkra-vevő az erőnk.

Utánunk öregapánk emléke lohol
Visszatérítő gulyás akarattal.
Pipás, bagós, mokány ösünk
estoráva! nyomunkba durrog.

Hosszúra nyúló éjszakákon kerget
a vén keményfejű pásztor:
álmunkba nyúl alakja, ahogy szalad utánunk
szürtyögő, bűdös, pipával.
Gatyája lebben, bocskora csusszan,
már éppen, hogy csak el nem ér.
Meg-megbotlik az új buckákön,
ahogy kötekszik utánunk szegény.

Megállj! — kiabál ránk — Ti döglénivalók!
S pipája mellől nagyot köp felénk.
Azt hiszitek, máshol jobb a legelő?
Visszajönnétek ti még!

Pipáját zápfogára tolvá álmunkba durrant egy nagyot,
s aztán visszalebben a múltba,
hol várják zsiros, buta pásztorok.

Mint szilaj paraszt-bika
új viadalokra-edzett akarattal rontunk előre,
elhagyva az ösdi legelőt,
mert jobbnak és szebbnek csábít illata.